

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci žalobkyň: **a) nezl. E. V.**, nar. X, **b) nezl. V. V.**, nar. X, zákonní zástupci Mgr. S. V. a M. V., všichni bytem X, zast. pro dané soudní řízení Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou se sídlem Burešova 6, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o spojených žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. června 2016, č.j. KUKHK-22795/SM/2016-2, sp. zn. 71023/2016/KHK, a ze dne 12. července 2016, č. j. KUKHK-23365/SM/2016-2, sp. zn. 73588/2016/KHK

t a k t o:

I. Žaloby se zamítají.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

I. Předmět řízení

Žalobkyně (dále také „nezletilé“) včas podanými žalobami dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadly rozhodnutí žalovaného ze dne 30. června 2016, č.j. KUKHK-22795/SM/2016-2, sp. zn. 71023/2016/KHK, a ze dne 12. července 2016, č. j. KUKHK-23365/SM/2016-2, sp.

zn. 73588/2016/KHK, kterými zamítnul odvolání žalobkyň a potvrdil rozhodnutí ředitelky mateřské školy, jejíž činnost vykonává Mateřská škola Větrov, Křižíkova 1288, Jičín, ze dne 23. května 2016, č. j. MSJCV 49-3/2016, a rozhodnutí ředitelky mateřské školy, jejíž činnost vykonává Mateřská škola, Fügnerova 750, Jičín, ze dne 23. května 2016, č. j. ZMSFJC-25/2016/3, o nepřijetí žalobkyň k předškolnímu vzdělávání. Důvodem pro nepřijetí žalobkyň k předškolnímu vzdělávání byla skutečnost, že nesplnily podmínky stanovené v § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen také „zákon o ochraně veřejného zdraví“), tj. že se nepodrobily stanoveným pravidelným očkováním, aniž by předložily doklad o tom, že jsou proti nákaze imunní nebo se nemohou očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

II. Obsah žalob

Obsahy obou žalob byly téměř shodné. Žalobkyně napadly rozhodnutí žalovaného z důvodu nepřezkoumatelnosti, nezákonnosti, protiústavnosti, neboť rozhodnutí nepřiměřeně zasahují do jejich práva na vzdělání, do práva na zdraví a do práva na rodičovskou péči v souladu se svědomím jejich rodičů.

Napadená rozhodnutí se vůbec nevypořádala s výhradou svědomí k povinnému očkování uplatněnou v přijímacím řízení k předškolnímu vzdělávání, ani se nevypořádala s tím, zda nejsou u nezletilých a jejich rodiny dány zdravotní důvody, které brání v jejich očkování a které je potřeba uznat jako zdravotní kontraindikaci nebo výhradu svědomí z důvodu ochrany zdraví nezletilých. Krajský úřad nezohlednil, zda a v jaké míře je v jejich konkrétním případě dán nějaký konkurující veřejný zájem. Rodiče žalobkyň přitom mají závažné důvody k odmítnutí očkování, což řádně a podrobně specifikovali již v počátku obou správních řízení. Jde především o osobní zkušenost s nežádoucími účinky očkování u matky nezletilých a u jejich starší sestry, které nebyly zanedbatelné a které představovaly vleklé, nepříjemné a dlouhodobé zdravotní potíže. Rodiče nezletilých zákonnou povinnost očkování respektovali a plnili a dokonce nejstarší dceru očkovali i nad rámec očkovacího kalendáře dobrovolnými vakcínami, ale až opakované negativní zkušenosti s očkováním v jejich rodině jim zabránily v plnění povinnosti u svých dětí pokračovat.

Případ nezletilých by tedy měl být odlišen od jiných případů odmítání očkování, které nemají takto závažný důvod založený na rodinné zkušenosti s očkováním. Případ by měl být posouzen srovnatelně jako trvalá kontraindikace k očkování tak, aby nezletilé mohly být přijaty k předškolnímu vzdělávání, aniž by byly vystavovány ohrožení zdraví spojenému s riziky očkování, která jsou v jejich konkrétním případě s ohledem na rodinnou anamnézu značně zvýšena a která jsou důvodem, proč svědomí rodičům nezletilých brání je nechat očkovat.

V návaznosti na tato úvodní tvrzení žalobkyně takřka v úplnosti ocitovaly žádost svých zákonných zástupců ze dne 8. 5. 2016 o uznání výjimky (výhrady) svědomí ve vztahu k povinnému očkování jako podmínky pro přijetí do předškolního zařízení, kterou zákonní zástupci žalobkyň předložili spolu se žádostmi o přijetí do mateřské školy. Dále shrnuly podstatu obsahu obou správních rozhodnutí a provedly přehled právní úpravy a

judikatury obecných soudů a Ústavního soudu vztahující se jak problematice výjimky z povinného očkování, tak k problematice zdravotní kontraindikace.

Závěrem této části žalob shrnuly závěry, které dle jejich názoru ze shora uvedeného vyplývají: Zákonná právní úprava stanoví povinnost nechat se očkovat proti nemocem a v termínech stanovených vyhláškou, přičemž u nezletilých mladších 15 let za splnění této povinnosti odpovídá zákonný zástupce. Na druhou stranu ve výjimečných případech může být splnění této povinnosti v rozporu s právy rodičů na svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, která jsou zakotvena v Listině základních práv a svobod s právní silou ústavního zákona, nebo v rozporu s právem dítěte na ochranu zdraví ve spojení s právem na vzdělání. Ústavní soud a další soudy v posledních letech rozvinuly judikaturu, podle které povinnost podrobit se očkování nelze výjimečně sankcionovat či jinak vynucovat, pokud jsou splněny judikaturou dovozené podmínky pro uplatnění výhrady svědomí nebo náboženského vyznání. Jedním ze způsobů sankcionování nebo vynucování může být i nepřijetí dítěte do mateřské školy. Mateřská škola tedy může v mimořádném případě přistoupit k přijetí dítěte na základě odůvodněné výjimky. Podle Ústavního soudu nelze ke zdravotní kontraindikaci jako k výjimce z povinného očkování přistupovat formalisticky, ale je potřeba zkoumat, zda reálně existují zdravotní důvody, které brání očkování. Kromě toho zkušenost s nežádoucími účinky očkování v rodině může být podle Ústavního soudu důvodem k výjimce z povinného očkování.

V další části žalob se žalobkyně věnovaly aplikaci právní úpravy a judikatury na jejich přijetí k předškolnímu vzdělávání. Dle jejich názoru vyvstávají následující právní otázky:

1. Zda se s takto formulovanou žádostí o udělení výjimky mají správní orgány povinnost vypořádat a zda v odůvodněném případě k ní musí přihlídnout tak, aby nezletilé mohly být přijaty k předškolnímu vzdělávání.
2. Zda na základě formulovaných zdravotních důvodů odmítnutí očkování se měly správní orgány zabývat tím, zda materiálně vzato nejsou splněny podmínky pro uznání zdravotní kontraindikace.

Pokud jde o první otázku, tak dle žalobkyň se jedná o tzv. mezeru v zákoně, kterou je potřeba překlenout ústavně konformním výkladem a/nebo správním uvážením, neboť zákon sice možnost výjimky výslovně nestanoví, ale právo na výhradu svědomí a právo požádat o výjimku vyplývá přímo z Listiny základních práv a svobod a jasně je vyložil Ústavní soud. Toto právo je tedy zakotveno v právu a je potřeba se jím zabývat v rámci přijímacího řízení.

Pokud Ústavní soud dovodil nutnost uznávat v mimořádných případech výjimku z povinného očkování z důvodu svědomí rodičů s tím, že dokonce i výslovně jako příklad takové situace vyjmenoval situaci žalobkyň, kdy osobu blízkou postihne vážný nežádoucí účinek očkování, pak je nutné z logiky věci tuto výjimku připustit i pro přijímání k předškolnímu vzdělávání, respektive na dítě nevztahovat podmínku uvedenou v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Pokud by se výjimka z důvodu svědomí rodičů nevztahovala i na předškolní vzdělávání dítěte a dítě by tak bylo znevýhodněno v realizaci

svého práva na vzdělání, pak by výrok Ústavního soudu o nutnosti výjimek pozbyl smyslu. Ústavní soud jasně řekl, že ve výjimečném případě nesmí být očkování sankcionováno či jinak vynucováno a je zřejmé, že právě odpírání předškolního vzdělávání je způsob nepřímého vynucování povinného očkování.

Správní orgán má dle § 68 odst. 3 správního řádu povinnost v odůvodnění mimo jiné i uvést, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Přestože výhrada svědomí zákonných zástupců je takovou námitkou ve smyslu správního řádu, navíc ústavně-právní námitkou, správní orgán se nijak s touto námitkou nevypořádal. Kromě toho správní orgán v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Žalobkyně zdůraznily, že v jejich případě byly splněny všechny judikaturou Ústavního soudu dovozené podmínky pro výhradu svědomí u povinného očkování: 1) ústavní relevance tvrzení obsažených ve výhradě svědomí, 2) naléhavost důvodů, jež k podpoře své výhrady nositel základní svobody uvádí, 3) konzistentnost a přesvědčivost tvrzení dané osoby a 4) společenské dopady, jež může v konkrétním případě akceptovaná sekulární výhrada svědomí mít. Podle jejich názoru je tedy správní orgán povinen se s tím vypořádat.

Pokud je o poslední z uvedených podmínek, pak u veřejného zájmu na ochraně veřejného zdraví a ostatních dětí v kolektivu není možné tento veřejný zájem jednoduše upřednostnit před zájmy dítěte, ale je potřeba se zabývat tím, zda a do jaké míry by přijetím žalobkyň byl tento zájem ohrožen. Pokud je v mateřské škole dostatečná proočkovanost a to až v takové míře, že všechny ostatní děti jsou řádně očkovány, pak je zdravotní riziko ze strany neočkované žalobkyně pouze hypotetické. V případě obou dotčených mateřských škol jejich ředitelky potvrdily, že všechny ostatní děti přijaté či docházející do mateřské školy jsou řádně očkovány a žádné z nich nemá trvalou kontraindikaci.

Žalobkyně připomněly, že novelou zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „školský zákon“), účinnou od 1. 1. 2017, se zavádí od 1. 9. 2017 povinná předškolní docházka pro pětileté děti v poslední třídě mateřské školy. Přitom podle Ministerstva zdravotnictví se na tuto povinnou předškolní docházku nebude vztahovat § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, který stanoví podmínku povinného očkování pro přístup do předškolního zařízení, tudíž se u této docházky vůbec nebude vyžadovat povinné očkování. Jinými slovy, údajný zájem na ochraně veřejného zdraví, pro kterou je žalobkyním odpíráno předškolní vzdělávání, přestože jsou v jejich případě dány závažné ústavně relevantní důvody pro neočkování, u žalobkyně a) za rok zcela pomine a veřejné zdraví již ohroženo nebude, protože do mateřských škol bude muset být přijímán neomezený počet neočkovaných dětí-předškoláků bez ohledu na důvody jejich neočkování.

V souvislosti s tím žalobkyně připomenuly rovněž ústavněprávní rozměr práva na vzdělání, které je zakotveno nejen v Listině základních práv a svobod, ale i v dodatkovém

protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. I když článek 2 Protokolu nespecifikuje, na jaký rozsah vzdělání se vztahuje, z judikatury je zřejmé, že ochrana se vztahuje i na předškolní vzdělávání.

Odpíráním předškolního vzdělávání ovšem není dotčeno jen právo na jejich vzdělání, ale i jejich soukromý život, právo na zdraví a lidská důstojnost. To blíže vysvětlují rodiče žalobkyň ve své výhradě svědomí. Žalobkyně mají ve svém věku přirozenou potřebu kontaktu s vrstevníky, po společnosti vrstevníků touží a vnímají ji pozitivně. Skrze přijímání druhými dětmi v dítěti narůstá vědomí vlastních kompetencí, hodnoty a důstojnosti. Segregace žalobkyň je určitá forma trestu a ostrakizace a ponížením dítěte. Přestože rodiče mají v tomto případě pádné důvody pro výhradu svědomí v otázce povinného očkování, jsou nepřijetím žalobkyň k předškolnímu vzdělávání nepřímo tlačeni k jednání proti svému svědomí a k tomu, aby je nechali očkovat, přestože to může být nepřiměřeně ohrožující pro jejich zdraví s ohledem na anamnézu v rodině. Tím je ohroženo právo na zdraví nezletilých žalobkyň.

Pokud jde o druhou z nastolených otázek, rodiče žalobkyň opírali vznesenou výhradu svědomí především o zdravotní důvody v rodině, které jim zabránily žalobkyně nechat očkovat. Správní orgány se ovšem vůbec nezabývaly tím, zda tyto důvody nezakládají důvod pro uznání zdravotní kontraindikace, která je zakotvena v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví.

Dle žalobkyň se tím dopustily porušení § 3 správního řádu, neboť nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž došlo k porušení § 4 správního řádu, neboť nedošlo k přiměřenému poučení účastníků řízení o jejich právech a povinnostech, přitom to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům bylo potřebné, a také účastníkům řízení správní orgán neumožnil uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Podle názoru žalobkyň měly správní orgány za situace, kdy jejich rodiče uplatnili argumentaci o zdravotních důvodech jejich neočkování, učinit kroky ke zjištění, zda materiálně vzato nejsou splněny podmínky pro uznání výjimky ze zdravotních důvodů, které odpovídají trvalé kontraindikaci. Rodiče měli být správním orgánem poučeni, zda mají doložit další podklady, aby zdravotní kontraindikace mohla být uznána. To se ale nestalo a rozhodnutí správního orgánu se s namítanými zdravotními důvody neočkování vůbec nevypořádalo, tudíž rozhodnutí bylo překvapivé a nepřezkoumatelné.

Přitom s ohledem na judikaturu Ústavního soudu pojem trvalá kontraindikace je nutné vykládat v souladu s ústavním pořádkem, tedy nikoliv pouze formálně tak, že rodiče předloží lékařskou zprávu dítěte s uvedením „trvalá kontraindikace“ (ale ani o tom nebyli poučeni), ale i materiálně tak, že jde o zdravotní důvody, které brání podání očkovací látky. Tím, zda tyto důvody v daném případě dány byly nebo nebyly, se správní orgány nevypořádaly.

Ze všech shora uvedených důvodů proto žalobkyně shodně navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

Úvodem svého vyjádření žalovaný zdůraznil, že v rámci správního řízení o přijetí či nepřijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání dle § 34 odst. 3 a § 165 odst. 2 písm. b) školského zákona ředitelka mateřské školy zkoumá pouze to, zdali byly splněny podmínky pro přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání.

Správní orgány ve správním řízení jsou vázány zákonnými podmínkami pro přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání včetně povinnosti aplikovat i podzákonné právní předpisy. Nemají kompetenci k rozhodnutí o tom, že dítě očkované být nemusí. Jak ředitelky mateřských škol, tak žalovaný, mají ve vztahu k očkování pouze povinnost zkoumat skutečnost, zdali byla splněna podmínka stanovená v § 34 odst. 5 školského zákona, tedy zda byly dodrženy podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, v tomto případě § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, který v době vydání rozhodnutí výslovně umožňoval do mateřské školy přijmout „*pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci*“. Tato podmínka v případě žalobkyň dodržena nebyla, žalovaný neshledal ani jiná pochybení v rámci postupu ředitelky, tudíž nemohl rozhodnout jinak, než že prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Pokud jde o námitku žalobkyň týkající se výhrady svědomí, žalovaný zopakoval, že v případě správního rozhodování o přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání mu nepřisluší rozhodovat o udělení výjimky z povinnosti očkování. Správní orgány jsou v tomto řízení oprávněny zkoumat pouze to, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro přijetí. Legislativce v případě podmínky očkování nedává ani ředitelce školy, ani žalovanému žádný prostor pro správní uvážení, tzn. možnost v odůvodněném případě nesplnění této podmínky pro přijetí prominout. Proto námitku žalobkyň, že správní orgány měly při vznesení žádosti o výjimku správní uvážení uplatnit, považuje žalovaný za irelevantní.

V žalobkyněmi zmiňovaném nálezu ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. III. ÚS 449/06, Ústavní soud dospěl k závěrům, že:

- „*povinné očkování je i ve vztahu k základnímu právu svobodně projevovat náboženství nebo víru přípustným omezením tohoto práva, neboť jde evidentně o opatření (povinnost podrobit se očkování) v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu veřejné bezpečnosti, zdraví a práv a svobod druhých,*
- *autonomie rodičů při rozhodování o zdravotnických zákrocích vůči dětem není absolutní,*
- *neexistuje žádné základní právo „nebýt očkován“ (tj. takové právo není chráněno ústavním pořádkem, ani není uvedeno v Ústavě ani Listině základních práv a svobod).“*

Pokud jde o námitku žalobkyň, že jim žalovaný odepřel právo na předškolní vzdělávání, žalovaný po citacích z judikatury Ústavního soudu vyjádřil domněnku, že v případě přijímání k předškolnímu vzdělávání k porušení ústavně zaručeného práva na přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání dojít nemůže, neboť na něj v zásadě není právní nárok. O přijetí dítěte na základě žádosti jeho zákonného zástupce rozhoduje ředitel mateřské školy. Důvody, pro které žádosti o přijetí dítěte do mateřské školy nemusí

vyhovět, pak mohou být různé. Důvodem pro nepřijetí dítěte tak nemusí být pouze nedodržení podmínek stanovených v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, ale mohou to být třeba i zákonem výslovně předvídané důvody kapacitní.

Za zcela irelevantní považoval žalovaný závěr žalobkyně, že se správní orgány měly zabývat tím, zda materiálně vzato nejsou splněny podmínky pro uznání výjimky ze zdravotních důvodů, které odpovídají trvalé kontraindikaci, a že rodiče měli být správním orgánem poučeni, zda mají doložit další podklady, aby zdravotní kontraindikace mohla být uznána. Poučovací povinnost správního orgánu v tomto případě dána nebyla. Ředitelky mateřských škol, ani žalovaný nejsou těmi, kdo mají pravomoc uznat zdravotní kontraindikaci. Tím je v souladu s § 46 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví pouze poskytovatel zdravotních služeb.

Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žalob.

IV. Doklady prokazující žalobní tvrzení

K výzvě krajského soudu doložily žalobkyně doklady, jimiž prokazovaly svá tvrzení ohledně zdravotních komplikací starší sestry Anny a své matky, které měly nastat po realizovaném očkování.

V. Jednání soudu

Před zahájením jednání krajského soudu dne 22. 11. 2016 předseda senátu usnesením spojil za souhlasu účastníků řízení a s odkazem na § 39 odst. 1 s. ř. s. obě podané žaloby ke společnému projednání, neboť směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí.

Při jednání soudu obě strany v podstatě zopakovaly své argumenty, které uvedly ať už v žalobách nebo ve vyjádřeních k nim či v odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalobkyně přiložily na podporu svých tvrzení ještě další podklady specifikované v protokole z jednání.

VI. Obsah rozsudku krajského soudu ze dne 29. 11. 2016, č. j. 30A 95/2016-115

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a jim předcházející řízení v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního soudního řádu správního a obě žalobami napadená rozhodnutí, jakož i jim předcházející rozhodnutí správních orgánů prvního stupně, zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

S prvou argumentační linií žalobkyně, tedy že s ohledem na skutkové okolnosti se správní orgány měly zabývat jejich žádostmi o přiznání výjimky pro přijetí do mateřské školy z důvodu, že byla naplněna všechna judikaturou Ústavního soudu vymezená kritéria pro úspěšné vznesení námitky „světské“ výhrady svědomí, se neztotožnil. Dle jeho názoru závěry obsažené v nálezech Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 449/06 a sp. zn. I. ÚS 1253/14 nelze přenést i do oblasti posuzování podmínek pro přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání. Při rozhodování o uvedených otázkách jsou totiž přímo dotčena rozdílná

základní práva. Ostatně i Ústavní soud volil při přezkumu ústavnosti § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví „pouze“ tzv. test rozumnosti. Ústavní soud navíc v nálezu sp. zn. III. ÚS 449/06 vyslovil, že „ústavněprávní relevanci“ jednání osoby, která se nepodrobila očkování v souladu s požadavky předepsanými právními předpisy, je možné vzít v potaz prostřednictvím § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tedy skrze hodnocení toho, zda byl v konkrétním případě naplněn materiální znak přestupku.

Při hodnocení otázky, zda lze k předškolnímu vzdělávání přijmout dítě, které se nepodrobilo stanoveným pravidelným očkováním, ale zákonná úprava neumožňuje vzít v potaz jiné než zdravotní důvody uvedené v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví (tj. jestli dítě není vůči nákaze imunní nebo zda se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci). Rozhodnutí o nepřijetí dítěte do mateřské školy totiž není sankcí za přestupek či správní delikt (byť to rodiče nepřijatého dítěte mohou jako určitou „sankci“ vnímat). Krajský soud tak uzavřel, že nevidí žádný prostor pro takový ústavně konformní výklad zákona, na jehož základě by bylo možné rozhodnout o přijetí dítěte, které se nepodrobilo povinnému očkování, výlučně z důvodu výhrady svědomí.

Krajský soud však dal částečně za pravdu druhé argumentační linii žalobkyně, tedy že správní orgány byly povinny zabývat se jejich tvrzeními o zdravotních komplikacích jejich sestry a matky, a to pro posouzení a zodpovězení otázky, zda, přestože žalobkyně nepředložily formální potvrzení, že se nemohou podrobit očkování pro trvalou kontraindikaci, nebyl ve skutečnosti, s ohledem na shora uvedené, tento zákonný pojem naplněn materiálně.

Krajský soud v tomto směru odkázal zejména na závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu jeho pléna sp. zn. Pl. ÚS 16/14, totiž že při výkladu § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, resp. při posuzování naplnění podmínky trvalé kontraindikace pro výjimku z povinnosti podrobení se povinnému očkování k přijetí do předškolního zařízení, musí být dbáno na to, aby zde nevznikala nerovnost mezi dětmi, kterým z dlouhodobého hlediska brání jejich zdravotní stav podání příslušné očkovací látky (tedy materiální hledisko), a to bez ohledu na to, zda je termín „trvalá kontraindikace“ výslovně (formálně) uveden v příslušném potvrzení poskytovatele zdravotních služeb.

S ohledem na tyto závěry krajský soud nesouhlasil s názorem žalovaného, že pokud zákonný zástupce žadatele o přijetí do předškolního zařízení nepředloží doklad s výslovným potvrzením, že se nemůže podrobit povinnému očkování pro trvalou kontraindikaci, znamená to vždy bez dalšího, že výjimka pro přijetí do předškolního zařízení není naplněna a žádost o přijetí musí být zamítnuta. Právě takový přístup shledal krajský soud ryze formálním, tedy, ve světle citovaného závěru Ústavního soudu, nesprávným a nepřipustným.

Krajský soud vyslovil názor, že žadatel o přijetí k předškolnímu vzdělávání může prokázat existenci podmínky trvalé kontraindikace i jinak, tedy i pokud nedisponuje dokladem od příslušného lékaře, který by existenci podmínky trvalé kontraindikace výslovně konstatoval. Tedy že naplnění této podmínky může být prokázáno právě i předložením zdravotní dokumentace žadatele, případně zdravotní dokumentace týkající se

zdravotního stavu osob jemu blízkých. A to za situace, pokud z těchto důkazů lze dospět k závěru, že zdravotní stav žadatele (a to i s přihlédnutím k případným zdravotním komplikacím osob jemu blízkých) brání podání příslušných očkovacích látek, resp. že je zde odůvodněná vysoká pravděpodobnost, že podání těchto očkovacích látek může u žadatele vést k trvalým vážným zdravotním obtížím.

Dle krajského soudu posouzení těchto skutečností musí samozřejmě provést ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu nejprve správní orgány. A protože tomu tak v posuzovaných věcech nebylo, neboť správní orgány přistoupily k posouzení žádostí žalobkyň o přijetí k předškolnímu vzdělávání ryze formálně, s přesvědčením, že nejsou povinny se jejich zdravotním stavem dále zabývat, pokud doklad příslušného poskytovatele zdravotních služeb o splnění podmínky trvalé kontraindikace absentoval, krajský soud shledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a rozhodl jak shora uvedeno.

VII. Obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 317/2016-36

Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud shora uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z jeho odůvodnění považuje krajský soud za příhodné ocitovat následující:

„Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda krajský soud nepochybil při posouzení otázky, kdy dochází k naplnění pojmu trvalá kontraindikace.

Krajský soud totiž dospěl k závěru, že *„prostor pro určitou vstřícnost vůči žadatelům o přijetí k předškolnímu vzdělávání“* lze spatřovat při výkladu, kdy jsou splněny zmiňované zdravotní důvody umožňující přijetí dítěte, tedy kdy dochází k naplnění pojmu trvalá kontraindikace. Podle krajského soudu může žadatel prokázat existenci trvalé kontraindikace také jinak než prostřednictvím potvrzení poskytovatele zdravotních služeb o trvalé kontraindikaci. Jak je blíže rozvedeno dále, s tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí. S čím však již souhlasit nemůže, je závěr, že žalobkyně mohly v řízení před správním orgánem prokázat existenci trvalé kontraindikace předložením zdravotnické dokumentace týkající se zdravotního stavu osob jim blízkých a že správní orgány měly provést další dokazování a zabývat se tvrzeními žalobkyň v tom ohledu, zda u nich skutečně není důvod pro konstatování trvalé kontraindikace.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rodiče žalobkyň ve správním řízení, v řízení před krajským soudem a ani v řízení před Nejvyšším správním soudem netvrdili, že u žalobkyň existuje trvalá kontraindikace. V žádostech o uznání výjimky (výhrady) svědomí ve vztahu k povinnému očkování ze dne 8. 5. 2016 rodiče žalobkyň výslovně uvedli, že žádají o uznání výjimky (výhrady) svědomí projevené vůči rozsahu a obsahu povinného očkování jako podmínky pro přijetí k předškolnímu vzdělávání, neboť nemohou akceptovat plošný systém povinného očkování. V odvoláních proti rozhodnutím správních orgánů I. stupně

ze dne 27. 5. 2016 rodiče žalobkyň uvedli, že je podávají z důvodu nedostatečného a nesprávného vypořádání žádosti o udělení výjimky z důvodu jejich výhrady svědomí. Argumentovali zejména svým subjektivním pohledem na problémy své starší dcery a matky žalobkyň. Teprve v žalobě ze dne 5. 9. 2016 rodiče žalobkyň namítli, že se správní orgány nevypořádaly (vedle výhrady svědomí) s otázkou, zda nejsou u žalobkyň a jejich rodiny dány zdravotní důvody bránící očkování, resp. zakládající zdravotní kontraindikaci. Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 22. 5. 2017 rodiče žalobkyň výslovně uvedli, že jsou si vědomi, že „jejich dcery - žalobkyně - nemají žádnou trvalou zdravotní kontraindikaci a považují ohýbání a přeručování zákona v jejich prospěch sice na jednu stranu nastolující spravedlnost, ale nesystémovým způsobem“.

Rodiče žalobkyň tedy od počátku žádali o výjimku z uplatnění § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví na základě sekulární výhrady svědomí, což nelze bez dalšího „překvalifikovat“

na tvrzení o nesprávném či nedostatečném posouzení existence trvalé kontraindikace u žalobkyň,

jak učinil krajský soud. Uvedený závěr platí i přes skutečnost, že rodiče žalobkyň svou výhradu

svědomí spojovali s tvrzeními týkajícími se zdravotních komplikací domněle plynoucích z očkování starší sestry a matky žalobkyň. Rodiče žalobkyň totiž vůbec nerozporovali závěr lékařky, že u žalobkyň neexistuje trvalá kontraindikace.

Jak již bylo uvedeno v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, publ. pod č. 1742/2009 Sb. NSS: „Žalobce zajiště nemůže účinně zpochybňovat zákonitost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně.“ Správní řád, který se s ohledem na znění § 183 odst. 1 školského zákona a § 1 správního řádu vztahuje na řízení o přijetí dítěte do mateřské školy (§ 34 odst. 3 školského zákona), „kombinuje zásadu koncentrace řízení podle § 81 odst. 4 se zásadou omezeného odvolacího přezkumu zakotvenou v ustanovení § 89 odst. 2. Podle posledně uvedeného ustanovení přezkoumá odvolací orgán soulad s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“

S ohledem na uvedené je zřejmé, že závěry krajského soudu nejsou správné. Bylo by nadbytečné, aby správní orgány prováděly další dokazování a podrobně hodnotily, zda u žalobkyň jsou naplněny podmínky existence trvalé kontraindikace či nikoliv, neboť o tom nebylo sporu. Správní orgány se žádostmi žalobkyň zabývaly v dostatečné míře a dospěly k závěru, že nebyly splněny podmínky pro jejich přijetí do mateřské školy, což vyplynulo z potvrzení dětské lékařky. Vyjádřily se též k tvrzením rodičů žalobkyň, na jejichž podporu ovšem nebyly ve správních řízeních doloženy žádné relevantní podklady. Rodičům žalobkyň sdělily - s ohledem na jejich motivy pro neočkování, že nemají oprávnění o tvrzených výjimečných důvodech pro přijetí žalobkyň rozhodnout. Ačkoliv správní orgány výslovně nereagovaly na každý jednotlivý argument, který byl rodiči žalobkyň uváděn, lze konstatovat, že s podstatou uplatněné námitky výhrady svědomí se vypořádaly. V tomto ohledu lze odkázat na nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS

989/08, podle kterého „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Nejvyšší správní soud tedy v postupu správních orgánů neshledal žádné vady, které by musely vést ke zrušení rozhodnutí stěžovatele, popř. rozhodnutí správních orgánů I. stupně. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, podle kterých právních ustanovení správní orgány rozhodovaly, jakými úvahami se řídily při hodnocení důkazů, které podklady hodnotily, jak se vypořádaly s argumenty žalobkyň a také z jakého důvodu nepovažovaly za relevantní motivy rodičů žalobkyň pro jejich neočkování.

.....

Nejvyšší správní soud ovšem v této souvislosti znovu zdůrazňuje, že rodiče žalobkyň v řízení před správními orgány nerozporovali neexistenci trvalé kontraindikace. Proto nebylo třeba, aby správní orgány postupovaly tak, jak je uváděno nad rámec posouzení této věci.

Z výše uvedeného plyne nesprávnost závěru krajského soudu, podle kterého lze odborné

potvrzení o neexistenci trvalé kontraindikace zpochybnit toliko předložením zdravotnické dokumentace nejbližších rodinných příslušníků žadatele o přijetí do mateřské školy. Správní orgán musí respektovat závazné potvrzení poskytovatele zdravotních služeb. Naopak není oprávněn bez dalšího sám odborně hodnotit zdravotnickou dokumentaci, neboť k tomu nemá příslušné znalosti ve smyslu § 56 správního řádu. Neexistují-li k tomu jiné závažné a výjimečné okolnosti v rámci individuálního posouzení případu, pak by bylo nadbytečné, aby si správní orgán

opatřoval zdravotnickou dokumentaci rodinných příslušníků žadatele. Nejedná se o nezbytný podklad pro rozhodnutí o žádosti o přijetí dítěte do mateřské školy, tím spíše pokud účastník nerozporuje neexistenci trvalé kontraindikace. Pokud tedy správní orgán zjistí, že dítě není očkováno, má k dispozici dostatečné podklady a potvrzení pro konstatování neexistence trvalé kontraindikace a nebylo prokázáno, že by dítě bylo vůči nákaze imunní (tj. dospěje k názoru o neexistenci výjimky z povinnosti očkování ve smyslu § 34 odst. 5 školského zákona a § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví), je na místě, aby žádost o přijetí dítěte do mateřské školy zamítl, neboť existuje skutečnost znemožňující žádosti vyhovět (srov. § 51 odst. 3 správního řádu).“

VIII. Průběh dalšího řízení před krajským soudem po vrácení věci

Po vrácení věci k dalšímu řízení sdělil žalovaný výslovně, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Totéž soudu výslovně sdělili zákonní zástupci žalobkyň v podání ze dne 28. 9. 2017, ovšem z obsahu podání bylo možno dovodit, že se tento souhlas týká pouze přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 30. června 2016, č.j. KUKHK-22795/SM/2016-2, sp. zn. 71023/2016/KHK, které se vztahovalo k žalobkyni a). Na výzvu soudu doručenou zástupkyni žalobkyň dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nebylo reagováno. Aby krajský soud odstranil pochybnosti, obrátil se předseda senátu dne 4. 12. 2017 telefonicky na zástupkyni žalobkyň. Ta potvrdila, že s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasí obě žalobkyně (viz úřední záznam na č. l. 166 soudního spisu).

Zástupkyně žalobkyň ve svém podání ze dne 11. 9. 2017 uvedla, že bez ohledu na posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu správní orgány pochybily minimálně v tom, že v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu neposkytly účastníkům řízení přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech a v rozporu s § 4 odst. 4 téhož zákona neumožnily účastníkům uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy. Zákonní zástupci žalobkyň v řízení uplatnili svá tvrzení ohledně zdravotního stavu a anamnézy v rodině, které brání podání očkovací látky u žalobkyň. I když se nejednalo o trvalou kontraindikaci, což praktická lékařka pravdivě potvrdila, jednalo se o jiné zdravotní důvody, které bránily očkování ve smyslu výkladu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/14. Mateřské školy nicméně vyžadovaly pouze předložení původního formuláře pro přijetí (viz příloha), ve kterém bylo pouze možné zaškrtnout, zda se dítě podrobilo stanoveným pravidelným očkováním: ANO x NE, nebo má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci: ANO x NE. Zákonným zástupcům bylo řečeno, že rozhodující je pouze předložení formuláře, přičemž pokud tam budou zaškrtnuta pouze „NE“, tak dítě nebude přijato. Zákonní zástupci nechtěli přijímací řízení vzdát, tak zkusili požádat o výjimku na základě výhrady svědomí. Zákonní zástupci byli přístupní jakékoliv spolupráci, součinnosti či doložení dalších důkazů. Ale ze strany správního orgánu jim bylo jasné sděleno, že rozhodující je pouze formulář. Ten byl praktickou lékařkou správně vyplněn, neboť žalobkyně skutečně neměly trvalou kontraindikaci, a formulář neumožňoval vyplnit nic jiného. Správní orgán pochybil v tom, že si vynucoval jako jediný důkaz vyplnění formuláře, který nezohledňoval jiné zdravotní důvody neočkování, než je trvalá kontraindikace, a také pochybil v tom, že zákonným zástupcům žalobkyň neposkytl žádné poučení ohledně toho, že musí blíže doložit jiné zdravotní důvody, a o požadavcích správního orgánu spojených s kladným vyřízením jejich žádosti. Správní orgány ani ve smyslu § 52 správního řádu neprovedly důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, neboť samy mohly oslovit praktickou lékařku a vyžádat si její doplňující vyjádření, nebo ji vyslechnout ke zdravotním důvodům neočkování žalobkyň.

Až na základě soudního řízení a zrušení původních rozhodnutí správních orgánů došlo k tomu, že mateřské školy poskytly jiný formulář, který již nezahrnoval jako výjimku pouze trvalou kontraindikaci, ale rovněž jiné zdravotní důvody bránící očkování. Na základě vyplnění tohoto širěji formulovaného formuláře praktickou lékařkou byly žalobkyně přijaty k předškolnímu vzdělávání. Tento průběh prokazuje, že pochybení bylo na straně správních orgánů. Pokud by si správní orgány nevynucovaly jako jediný důkaz vyplnění formuláře, který vyžadoval pouze potvrzení trvalé kontraindikace, a nikoliv jiných zdravotních důvodů bránících očkování, a přiměřeně by poučily zákonné zástupce o tom, jak mají dle představ správních orgánů doložit jiný zdravotní stav bránící očkování, než je trvalá kontraindikace, rodiče by následovali toto poučení a vyhověli by těmto požadavkům a na základě toho by došlo k přijetí žalobkyň k předškolnímu vzdělávání, jak se ostatně stalo po zrušení správních rozhodnutí soudem.

Ve věci učinili dne 28. 9. 2017 podání rovněž zákonní zástupci žalobkyň. Uvedli v něm, mimo jiné, že dle jejich názoru nemá krajský soud v dalším řízení možnost se od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlit. Trvají však na tom, že odvolací orgán nepostupoval v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/14, když tvrdil, že námitku ohledně kontraindikace z ústavně relevantních důvodů přezkoumal v rámci odvolacího řízení. Podle nich došlo k chybné interpretaci právního

názoru krajského soudu vyjádřeného v jeho zrušeném rozsudku, který nadále považují za správný.

IX. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Dle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Krajský soud tedy není povinen si právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem osvojit či se s ním ztotožnit. Je jím však vázán.

Žalobkyně po vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení namítly, že bez ohledu na posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu správní orgány pochybily minimálně v tom, že v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu neposkytly účastníkům řízení přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech a v rozporu s § 4 odst. 4 téhož zákona neumožnily účastníkům uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy. Toto pochybení spatřovaly v tom, že jejich zákonným zástupcům byly původně na základě přihlášek k přijetí k předškolnímu vzdělávání ze strany mateřských škol předloženy formuláře pro přijetí, v nichž bylo pouze možné zaškrtnout, zda se dítě podrobilo stanoveným pravidelným očkováním: ANO x NE, nebo má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci: ANO x NE. Při zaškrtnutí „NE“, nemohlo být dítě k předškolnímu vzdělávání přijato.

Až na základě soudního řízení a zrušení původních rozhodnutí správních orgánů došlo k tomu, že mateřské školy poskytly jiný formulář, který již nezahrnoval jako výjimku pouze trvalou kontraindikaci, ale rovněž jiné zdravotní důvody bránící očkování. Na základě vyplnění tohoto širěji formulovaného formuláře praktickou lékařkou byly žalobkyně k předškolnímu vzdělávání přijaty.

Krajský soud si musel nejprve položit otázku, zda uvedené námitky nejsou nové, tedy zda byly uplatněny již v žalobě. A to při vědomí, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno mimo jiné zásadou koncentrace řízení. Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. totiž žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Je faktem, že procesní pochybení správních orgánů, jak jej žalobkyně nyní výslovně formulovaly, v žalobě obsaženo není. Stejně tak ovšem nelze přehlédnout, že žalobkyně v žalobě porušení § 4 správního řádu namítaly, když správním orgánům již tehdy vyčítaly, že je nedostatečně poučily o jejich právech a povinnostech, konkrétně o tom, zda mají doložit další podklady, aby zdravotní kontraindikace mohla být uznána [viz např. str. 18 žaloby žalobkyně a)].

Krajský soud tak dospěl k závěru, že argumentace žalobkyň vznesená po vrácení věci k dalšímu řízení v podstatě kopíruje, resp. rozšiřuje, argumentaci žalobní. V důsledku toho tedy nedošlo ze strany žalobkyň k porušení zmíněné koncentrační zásady.

Dle krajského soudu ovšem tato argumentace není způsobilá zvrátit právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho shora citovaném rozsudku.

Je nepochybné, že Nejvyšší správní soud měl k dispozici veškeré správní spisy, mohl tedy (a učinil tak) posoudit, zda ze strany správních orgánů nedošlo k případnému procesnímu pochybení takové intenzity, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Jak už krajský soud uvedl shora, porušení § 4 správního řádu v důsledku nesprávného a neúplného poučení účastníka řízení se žalobkyně domáhaly již v žalobě.

Nejvyšší správní soud na základě zjištěného skutkového a právního stavu zcela jasně konstatoval, že rodiče žalobkyň ve správním řízení, v řízení před krajským soudem a ani v řízení před Nejvyšším správním soudem netvrdili, že u žalobkyň existuje trvalá kontraindikace. Od počátku tedy dle Nejvyššího správního soudu žádali o výjimku z uplatnění § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví na základě sekulární výhrady svědomí, což nelze bez dalšího „překvalifikovat“ na tvrzení o nesprávném či nedostatečném posouzení existence trvalé kontraindikace u žalobkyň. Právě pochybení v tomto směru krajskému soudu mimo jiné vytkl.

Nejvyšší správní soud rovněž jednoznačně uzavřel, že by bylo nadbytečné, aby správní orgány prováděly další dokazování a podrobně hodnotily, zda u žalobkyň jsou naplněny podmínky existence trvalé kontraindikace či nikoliv, neboť o tom nebylo sporu. Správní orgány se žádostmi žalobkyň dle jeho názoru zabývaly v dostatečné míře a dospěly k závěru, že nebyly splněny podmínky pro jejich přijetí do mateřské školy, což vyplynulo z potvrzení dětské lékařky.

Závěrem pak Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že v postupu správních orgánů neshledal žádné vady, které by musely vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného, popř. rozhodnutí správních orgánů I. stupně. Z napadených rozhodnutí je dle něj zřejmé, podle kterých právních ustanovení správní orgány rozhodovaly, jakými úvahami se řídily při hodnocení důkazů, které podklady hodnotily, jak se vypořádaly s argumenty žalobkyň a také z jakého důvodu nepovažovaly za relevantní motivy rodičů žalobkyň pro jejich neočkování.

Jak už krajský soud uvedl shora, dle jeho názoru takto jasně a pregnantně formulované názory Nejvyššího správního soudu na správnost a zákonnost postupu správních orgánů v daných správních řízeních není argumentace žalobkyň, představující toliko rozšíření původní žalobní argumentace ohledně procesního pochybení správních orgánů ve vztahu k nedostatečnému poučení žalobkyň, schopna relevantním způsobem zvrátit či zpochybnit.

Toliko pro doplnění krajský soud konstatuje, že podstata argumentace žalobkyň vznesená po vrácení věci k dalšímu řízení se navíc opírá zejména o skutečnost, že žalobkyním byly po původním zrušujícím rozhodnutí zdejšího soudu předloženy mateřskými školami jiné formuláře ohledně jejich přijetí k předškolnímu vzdělávání, na základě nichž k přijetí žalobkyň došlo. Krajský soud ale připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vychází soud při přezkoumání žalobou napadeného

rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

S ohledem na shora uvedené tedy krajskému soudu nezbylo, než žaloby jako nedůvodné dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

X. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se obecně řídí zásadou zakotvenou v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ve věci měl úspěch žalovaný. Ten však náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. prosinec 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotení:
R. V.